

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

For at vi kan komme ud af det Virvar, som vistnok paa Græsk hedder Kaos, og faa Ensretning paa dette Omraade, bestemmes det, at Butikker i al Almindelighed de 4 første Dage i Ugen skal lukke Kl. 17³⁰, om Fredagen Kl. 20 og om Lørdagen Kl. 14. Med andre Ord bliver der en relativt lang Aften, hvor Kunderne, ikke mindst de selverhvervende, enligtstillede Kvinder, kan gøre deres Indkøb efter den normale Arbejdstids Ophør paa Kontorer, Fabrikker o. s. v. Yderligere er der i § 2 en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Bageres og Kagebageres Butikker og Udleveringssteder maa holde aabent til samme Tid om Fredagen som de almindelige Butikker, men yderligere maa de holde aabent en Time længere end de almindelige Butikker de 4 første Ugedage, altsaa til Kl. 18³⁰.

En lille, kan man sige, men efterhaanden ikke helt uvigtig Branche inden for de handlendes Kreds, omfattende dem, der sælger Iskrem, har været meget ked af den midlertidige Ordning, som Handelsministeriet har indført, og hvorefter de skal lukke samtidig med andre Butikker, altsaa Kl. 17 i Almindelighed. Dette er det saare vanskeligt for dem at overholde, ogsaa af den Grund, at der er mange Købere, som frister dem til at holde længere aabent; Folk, der kommer fra Fodboldpladser, Stævner o. lign., kan ikke begribe, at de ikke kan faa et Iskrammerhus eller en Ispind efter Kl. 17 om Eftermiddagen paa varme Sommerdage. Alle disse handlende har bedt om at faa Lov til at holde aabent noget længere, det har ikke kunnet tilstedes dem under de nugældende Indskrænkninger. Det nedsatte Udvalg har om dette Spørgmaal indstillet til mig, at de Virksomheder, som sælger Iskrem, skal have Lov til at forhandle denne Vare til Kl. 22 paa samtlige Ugens Dage, og en Bestemmelse herom er optaget i Lovforslagets § 2, 2det Stykke.

Dermed har jeg i store Træk nævnt, hvad Lovforslaget gaar ud paa. Tanken er, for saa vidt som det høje Landsting giver Forslaget sin Tilslutning, at Loven skal træde i Kraft straks, og at den skal have Gyldighed indtil Udgangen af November Maaned næste Aar, hvilket med andre Ord vil sige, at der bliver Tid til at overveje, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til den fremtidige Ordning. Man kan enten nedsætte en Kommission — en Lukkelovskommission har vi haft i 1938, men Rigsdagen ændrede ikke den gældende Lovgivning af den Grund —, eller vi kan i

Ministeriet udarbejde et Lovforslag og forelægge det, forhaabentlig i det høje Landsting, saa at et Udvalg her i Løbet af et Stykke Tid kan faa Lejlighed til at overveje Lovforslaget og — antagelig —, modtage Deputationer fra de højst forskelligsindede Grupper af interesserede Parter.

Det høje Folketing har i Gaar vedtaget Lovforslaget praktisk talt enstemmigt. Jeg er ikke blind for, at det betyder et Indgreb, og at dette Indgreb ikke ligger paa Linie med mine almindelige Anskuelser om, hvordan Samfundslivet skal forme og udfolde sig. Men der er ogsaa noget, der hedder det praktiske Liv. Det er over 30 Aar, ja, over 40 Aar siden; at Handelsstanden, det vil sige navnlig Butikshandelsstanden, bad om, at Lovgivningen vilde optrække Hovedlinjerne for Butikkernes Lukketider. Det tog Rigsdagen *ad notam*. Der er ændret ved Bestemmelsen nogle Gange, men det er klart, at en saadan Lovgivning langt fra kan komme til at tilfredsstille alle.

Jeg ser saaledes i Dag, jeg tror i „Social-Demokraten“, et Indlæg fra en Arbejderkvinde, som skælder umaadeligt ud over, at man nu laver Reglerne om. Paa den anden Side er det saadan, at der ogsaa skal tages Hensyn til de Folk, som staar bag Disken. Der skal ogsaa tages Hensyn til smaa Forretninger, der maaske drives af Mand og Kone alene. Man kan imidlertid ogsaa godt forstaa, at Landbrugets Udøvere, Landmanden, Konen paa Landet med Husholdningen, Landbrugets Medhjælpere, der i Sæsonen ofte maa arbejde længe og til sene Klokkeslet, kan føle sig noget forbavset over, at Rigsdagen paa dette Omraade indfører kortere Arbejdstid for dem, der er bag ved Disken. Nu har dette Spørgsmaal jo i øvrigt ikke noget med selve Arbejdstiden at gøre, det er en Sag fuldstændig for sig. Vi har, saa vidt det er mig bekendt, overhovedet ingen Lovgivning paa Arbejdstidsomraadet, selv om vi stort set paa de fleste Omraader har 8 Timers Arbejdsdag og mindre, men det hviler jo ikke paa Lovgivning, og Lovforslaget her har altsaa ikke i den Forstand noget med Arbejdstiden at gøre. Det drejer sig kun om, at Butikkerne skal lukke til de af mig for et Øjeblik siden nævnte Tider.

Jeg tror, som sagt, at man i adskillige Kredse er utilfreds med at faa en Lovgivning af denne Art, men alt taget i Betragtning og efter meget alvorlige Overvejelser mener jeg, at vi maa gaa til den for at komme ud af det Virvar, som for Tiden hersker paa dette Omraade, og for at vi kan